

[Undervisningsministeren]

Så vil jeg sige til fru Helle Degn, at jeg synes, at hendes tale egentlig mere lignede fru Ebba Stranges end fru Ritt Bjerregaards. Når man læser fru Ritt Bjerregaards tale, synes jeg, at der er mange gode svar til noget af det, som fru Helle Degn sagde heroppefra, for det var jo unægtelig lidt klynkerifyldt.

Så kom hun med det ræsonnement, at for én læreplads man opretter, forsvinder der fire praktikpladser. Det må bygge på den forestilling, at en lærling er fire gange så lang tid på den pågældende virksomhed som en EFG-praktikant. Det er i hvert fald ikke rigtigt.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det, det drejer sig om, er, at socialdemokratiet vil forbyde, at man tegner flere lærekontrakter. Vi vil ikke forbyde det, men bemærk venligst, at vi jo ikke af den grund indskrænker udbygningstakten i denne vinter. Det vil sige, vi bygger præcis den samme kapacitet på erhvervsskolerne, som den tidligere regering havde tænkt sig. Der bliver altså nøjagtig lige så mange pladser på EFG-basisåret, som den tidligere regering havde tænkt sig der skulle være. Og derudover bliver det muligt at tegne lærekontrakter. Så i det meget vanskelige år 1983 bliver der altså ikke tale om nogen reduktion, tværtimod.

Den indrømmelse, jeg gentagne gange har givet, er, at når man kommer tre år frem, hvor lærlingen stadig er der, og hvor en EFG-praktikant ville have været færdig i det herrens år 1986, dér vil man kunne sige, at dér ville det samlede antal af praktikpladser ude i virksomhederne måske have været større, hvis man have afskaffet mesterlæren, men også kun måske. For her skal man huske, at mange mestre kun vil have lærlinge, og derfor tror jeg simpelt hen, man mister et marked, hvis man standser mesterlæren. Men dette vil vi utvivlsomt vende tilbage til under redegørelsesdebatten, som vi får inden så længe.

Hr. Nørgaard Sørensen vil jeg henvise til, hvad jeg sagde til hr. Ole Vig Jensen: at vi sandelig vil lære af uddannelsesgarantiforsøget, og at jeg ikke tror, der er mange nuancer i det syn, som hr. Ole Vig Jensen og som regeringen har på uddannelsesgarantien. Det viser sig også ved, at hr. Ole Vig Jensen har stillet et selvstændigt dagsordensforslag, så jeg tror ikke, at der er opstået et parlamenta-

risk problem, sådan som hr. Nørgaard Sørensen ville stille det op.

Hr. Nørgaard Sørensen var skuffet over, at vi nu brød en tradition med brede flertal ved at udskyde overgangen til enhedsuddannelse inden for Jernet. Jeg ved ikke, om hr. Nørgaard Sørensen mener, at der ligefrem har været idyl på dette felt i finansudvalget i det sidste par år. Jeg ser, at hr. Nørgaard Sørensen smiler og dermed vist må bekræfte, at der også administrativt er foregået adskiligt, som de nuværende regeringspartier i hvert fald for det første aldrig er blevet spurgt om og for det andet heller ikke har fået nogen som helst indflydelse på.

Så nævnte hr. Nørgaard Sørensen, at konklusionen af hr. Ahlmann-Ohlsens tale var, at vi skulle gøre noget mere for golfklubberne, og at det i virkeligheden var flagskibet for hr. Ahlmann-Ohlsen.

Jeg vil gerne gøre hr. Nørgaard Sørensen opmærksom på, at denne regering dog i det mindste har evnet at fremsætte forslag til begrænsning af offentlige tilskud til rideklubber, noget, som vi har opfordret den gamle regering til at gøre i årevis, uden at der skete noget som helst.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det skal blive meget kort, fordi det jo er helt åbenbart, at vi skal diskutere uddannelse om ganske kort tid. Derfor er der heller ingen grund til, at jeg i mine svarreplikker kommer meget ind på det uddannelsesmæssige. Så derfor kun to bemærkninger til undervisningsministeren nu.

Det lyder godt i mine ører, når undervisningsministeren vil bygge sin politik op på valgfrihed og frihed, og når han siger, at folkets fremtid afhænger af den grad af frihed og valgfrihed, man giver de unge. Det, jeg forfærdelig gerne ville have regeringen og undervisningsministeren til at forstå, er, at der er problemer med at bruge valgfrihed og frihed til noget som helst, når vi mangler 9.000 praktikpladser og 4.000 lærepladser og vi har 80.000 unge arbejdsløse. Så falder disse flotte ord ligesom på stengrund, hvor de ikke kan slå rødder og bruges til noget som helst. Det er det, der er vores alvorlige problem.